

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: I. L. K., nar. ,
II. nezl. B. K., nar.,
obě státní příslušností Gruzie,
obě bytem v ČR,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2021, č. j. OAM-424/ZA-
ZA11-D02-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně s dcerou (dále uváděno jen „žalobkyně“) se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Současně bylo napadeným rozhodnutím určeno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

„Nařízení“), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Belgické království.

2. Žalobkyně namítá, že byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem k okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 4 správního řádu z důvodu, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v rámci řízení najevo, § 68 odst. 3 správního řádu pro nedostatečné odůvodnění, § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, které nemělo být aplikováno, čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 Nařízení, kdy žalovaný dostatečně nezvažil možnost aplikace těchto ustanovení.
3. Žalobkyně namítá nedostatečné posouzení možnosti jejího předání do Belgie s ohledem na zmíněný čl. 3 a 17 Dublinského nařízení. Odkázala na judikaturu správních soudů, dle které je žalovaný v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje příslušný stát pro posouzení žádosti ve smyslu Nařízení, povinen se zabývat tím, zda přemístění žadatele do tohoto státu není vyloučeno pro systémové nedostatky azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 24 a usnesení ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Azs 29/2015 – 19.
4. Závěry žalovaného o této otázce musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému a dalších podkladech tak, jak to potvrzuje opět judikatura, např. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 3 Az 8/2016 – 25 ze dne 22. 6. 2016.
5. Dle žalobkyně žalovaný obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí vydané na úrovni EU či ESLP, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky v Belgii. UNHCR nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy zdržely transferů do Belgie. Belgie je členským státem EU, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, je považována za bezpečnou zemi. Ročně zde žádají o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků, což nese svědčí obavě těchto žadatelů.
6. Dle žalobkyně nicméně žalovaný nedostal výše uvedeným požadavkům. Posouzení přijímacích podmínek belgického azylového systému je pouze formální, přičemž takový způsobem žalovaný užívá v dalších obdobných případech. Odůvodnění je obecné, což nelze akceptovat s ohledem na povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem k okolnostem případu. Žalovaný rovněž nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. S žalobními námitkami nesouhlasí. V případě žalobkyně a její dcery nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo zjištěno, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu 5. 7. 2018 ve Francouzské republice a 2. 9. 2019 v Belgii. Belgie pak následně žalobkyni i její rodinu nerozdělila ani nepřemístila do Francie a v souladu s čl. 18 Nařízení je povinna přijmout ji zpět. Na základě toho odeslal žalovaný dne 22. 6. 2021 belgické straně žádost o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v České republice. Dne 24. 6. 2021 obdržel informaci, že Belgie svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

ochranu žalobkyně uznala. Rozhodnutí je opřené o Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Co se týká námitky ohledně údajného obecného posouzení situace v Belgii, žalovaný v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 – 29 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 – 38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 – 28. Jde – li o Belgii, domněnka o dodržování základních lidských práv touto členskou zemí Evropské unie vyvrácena nikdy nebyla. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobkyně možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Belgie je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalovaného z uvedených i dostupných informací vyplývá, že Belgie dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území.

8. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. K žádosti žalobkyně uvedla, že její pas se zničil při dešti v Belgii, byl proto vystaven travel document. Nemá žádné politické přesvědčení. Je vdaná. Z Gruzie odjela v roce 2017 do Itálie, kde byla přibližně rok. Poté odjela do Francie, kde byla zhruba dva roky. Odtud letěla do Belgie, kde zůstala asi dva roky. Poté přijela do ČR. O azyl žádala ve Francii a Belgii, oboje s negativním výsledkem. Důvodem podání žádosti je, že chce legalizovat svůj pobyt.
10. Při pohovoru žalobkyně sdělila, že v Itálii se seznámila se svým manželem, a společně odjeli do Francie. Jelikož tam obdrželi negativní rozhodnutí, odjeli do Belgie. Tam dostávali týdně peníze a byli ubytováni, to jim však bylo odebráno zpět, a proto odjeli do ČR, kde chtějí legalizovat svůj pobyt. Neznají důvod, proč jim byl byt v Belgii odebrán. V Belgii bydlela u známých, pracovala s manželem na základě pracovního povolení. Dítě hlídala známá. Zdravotní pojištění měla ve Francii, v Belgii již nikoli. V Belgii chodila k lékaři, stejně tak i k pediatrovi. V Belgii žádné problémy neměla. Chodili je pouze kontrolovat z azylového úřadu, zda žijí na uvedené adrese. Ani ve Francii se s žádnými problémy nesetkala. K dotazu, proč po obdržení dokladů k navrácení do země původu odcestovala do ČR, sdělila, že se chtěla dostat legálně na území ČR, navštívila gruzínskou ambasádu, kde jí vystavili travel document, na základě kterého sem mohla přicestovat. Mohla se s tímto dokumentem vrátit do Gruzie, ale to nechtěla. V ČR si myslí, že jsou dobré životní podmínky.
11. Součástí spisu je akceptace z Belgického království ze dne 24. 6. 2021.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ani žalovaný jeho konání nepožadovali a ani soud jej nepovažoval za nutné.
14. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
15. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
16. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
17. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“*
18. K obecným námitkám žalobkyně ohledně porušení vypočtených ustanovení správního řádu soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficit a neshledal nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil skutkový stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu, zjistil všechny potřebné skutečnosti a své závěry uspokojivým způsobem odůvodnil.
19. Soud se předně ztotožnil s argumentací žalovaného v otázce, který členský stát EU je příslušný k posuzování žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala ve Francii a naposledy v Belgii. Vzhledem k tomu, že Belgické království nezahájilo kroky k přemístění do Francie, je příslušné k posouzení žádosti a přijetí žalobkyně zpět na území podle § 18 Nařízení.
20. Žalovaný zaslal do Belgického království žádost podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení, podle kterého *členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.* Následně obdržel akceptaci.
21. Argumentace žalobkyně stojí na tom, že podle ní žalovaný nedostatečně zkoumal existenci systémových nedostatků v belgickém azylovém systému. K tomu soud předně podotýká, že pokud žalobkyně namítá, že žalovaný svá rozhodnutí zdůvodňuje obdobným způsobem a toliko formálně, pak nejinak je tomu u žalobkyně, která nezmínila žádné konkrétní skutečnosti ohledně těchto nedostatků vztahujících se k její osobě. Argumentace žalobkyně je naopak pouze v obecné rovině.
22. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Dublin III. Dle judikatury je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015 č. j. 1 Azs 248/2014-27). V této souvislosti je rovněž relevantní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 – 28.
23. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný otázkou existence systémových nedostatků zabýval na straně 4 rozhodnutí. Uvedl, že v souladu s uvedeným nařízením je Belgické království povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobkyně a dcery. Na úrovni EU ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Belgickém království dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů do Belgického království, jak to dříve učinil například v případě Řecka. Belgické království je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Belgické království ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Rovněž je považováno za bezpečnou zemi původu, nejen ČR, ale i ostatními členy EU. Také skutečnost, že v Belgii ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle žalovaného ani žalobkyním nehrozí v Belgickém království nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný také upozornil, že žalobkyně kvalitu belgického azylového systému nijak nezpochybnila.

24. K tomu soud uvádí, že zhodnocení žalovaného ohledně belgického azylového systému považuje za dostačující a adekvátní. Soud přihlédl též k tomu, že žalobkyně v žalobě dostatečně konkrétně netvrdila a důkazně ničím nepodložila svůj názor o opačném posouzení otázky existence systémových nedostatků.
25. Žalobkyně byla v průběhu pohovoru žalovaným dotazována na dřívější pobyt ve Francii a Belgii a na to, zda v těchto zemích zaznamenala jakékoli problémy. K tomu žalobkyně sdělila, že žádné problémy v žádné z těchto zemí neměla. K pobytu v Belgii sdělila, že žila u známých a navštěvovala tamní lékaře. Pracovala na pracovní povolení. Důvodem pro odchod z Belgie mělo být odebrání bytu, ke kterému neví, proč došlo. Co se týče potíží s belgickými orgány, pak žádné takové žalobkyně nezmínila. Z tvrzení žalobkyně vyplynulo, že od gruzínské ambasády získala dokument, na základě kterého se mohla vrátit do Gruzie, k čemuž však dodala, že vrátit se nechtěla, a chtěla odjet do ČR, kde podle ní jsou optimální životní podmínky.
26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně jako důvod podání žádosti výslovně uvedla, že o azyl v ČR požádala toliko za účelem legalizace pobytu, soud konstatuje, že ani tato skutečnost se netýká nedostatků belgického azylového systému, přičemž současně dodává, že azylové řízení neslouží jako nástroj k řešení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobkyně legalizaci svého pobytu v ČR provedla tímto způsobem.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

27. Lze shrnout, že z žádných tvrzení žalobkyně nevyplynuly jakékoli obavy z předání do Belgie. Soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Belgii stran průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany a stran podmínek přijetí žadatelů nepředstavuje porušení základních lidských práv žalobkyně a její dcery.
28. Lze shrnout, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem i Nařízením, stav věci byl zjištěn dostatečně, rozhodnutí mělo oporu ve shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu.
29. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. 9. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.